

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně: **T. A.**, zastoupené Mgr. Alenou Kružíkovou, advokátkou se sídlem Brno, Příkop 2a, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 4. 2005 č. j. 55 Az 87/2004 - 45,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á.**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobkyně advokátce Mgr. Aleně Křižíkové **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 3. 2004 č.j. OAM-543/VL-10-12-2004 nebyl žalobkyni (dále i „stěžovatelka“) udělen azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“), současně na ni nebyla vztažena překážka vycestování podle ustanovení § 91 téhož zákona. Žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu žalobkyně byly obavy z manžela její přítelkyně, který je pronásledoval a vyhrožoval jim. Dalším důvodem žádosti žalobkyně byla legalizace pobytu v České republice. Žádost žalobkyně posuzoval žalovaný na pozadí informací, které shromáždil v průběhu správního řízení, o stavu

dodržování lidských práv na Ukrajině. Žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, či se jiným způsobem politicky angažovala, žalovaný tak dospěl k závěru, že nebyla ve vlasti pronásledována za uplatňování politických práv a svobod podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Jako důvod odchodu z vlasti a podání žádosti o udělení azylu žalobkyně uvedla potíže s manželem přítelkyně, kterému se nelíbil jejich vztah, se státními orgány ve vlasti nikdy problémy neměla, žalovaný tak nedospěl k závěru, že by žalobkyně byla ve vlasti pronásledována z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Na základě údajů sdělených žadatelkou v průběhu řízení nezjistil správní orgán ani důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 5. 4. 2005 č. j. 55 Az 87/2004 - 45 zamítl žalobu podanou žalobkyní proti citovanému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku soud shrnul skutková a právní zjištění ve věci a mimo jiné konstatoval, že žalovaný správní orgán na základě tvrzených obav z pronásledování shromáždil dostatek podkladů pro své hodnocení, že v případě žalobkyně nejsou dány důvody pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu. V řízení o udělení azylu bylo dle soudu prokázáno, že žalobkyně uplatněný důvod, tj. obava z manžela přítelkyně, kterému se nelíbil vztah žalobkyně a její družky, a který jim vyhrožoval a pronásledoval je, není možné podřadit pod azylově relevantní důvody, neboť se nejednalo o žádné pronásledování ze strany státních orgánů, ale pouze o problémy se soukromou osobou. Žalobkyně nebyla v zemi původu pronásledována z důvodu své rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání politických názorů. Dle krajského soudu žalovaný také správně poukázal na to, že legalizace pobytu nezakládá nárok na mezinárodní ochranu formou azylu. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno ve shodě se zákonem a žalobu jako nedůvodnou zamítl dle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

Proti rozsudku Krajského soudu v Brně podala stěžovatelka včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Stěžovatelka namítá, že krajský soud posoudil její případ v rozporu se zákonem o azylu. V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že nezákonnost rozhodnutí krajského soudu spatřuje v tom, že v předcházejícím řízení řádně neposoudil otázku splnění předpokladů stanovených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, když její homosexuální orientaci, kterou se řadí k určité sociální skupině, jíž v domovském státě hrozí perzekuce, neuvážil jako dostatečně silný důvod k udělení azylu. Stěžovatelka dále uvádí, že má reálnou obavu z nuceného opuštění České republiky a následného odjezdu na Ukrajinu, kde jí hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů. Stěžovatelka navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek Krajského soudu v Brně a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V podané kasační stížnosti stěžovatelka předně uplatnila důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je vybrána nesprávná právní norma, popř. je sice vybrána správná právní norma, ale je nesprávně vyložena nebo aplikována.

Právní otázkou, kterou se krajský soud v předcházejícím řízení zabýval, byla především otázka, zda důvody, pro které stěžovatelka opustila vlast a požádala o udělení azylu v České republice, mohou být důvody pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu. Jak vyplývá ze spisového materiálu ve věci, stěžovatelka v žádosti o udělení azylu ze dne 12. 2. 2004 a poté v pohovoru k této žádosti dne 21. 2. 2004 uváděla, že vlast opustila 13. 11. 2003 z rodinných důvodů, seznámila se s jinou ženou a chtěla s ní žít, matka i ostatní příbuzní pro to však neměli pochopení. S přítelkyní se stěžovatelka odstěhovala do Kyjeva, ale tam je pronásledoval manžel přítelkyně, proto se rozhodly odjet do České republiky. Stěžovatelka také uvedla, že není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace, se státními orgány na Ukrajině žádné problémy neměla, o azyl požádala, aby si legalizovala další pobyt v České republice

Dle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozsudku, krajský soud se tvrzeními stěžovatelky a ustanovením § 12 zákona o azylu řádně zabýval a dospěl ke správnému závěru (přičemž se ztotožnil s názorem žalovaného), že stěžovatelkou uváděné důvody nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu. Chování soukromých osob vůči stěžovateli, ačkoli mohlo spočívat v negativním jednání, nelze označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Krajský soud navíc nemohl stejně jako žalovaný při hodnocení dané věci přehlédnout skutečnost, že stěžovatelka podala žádost o udělení azylu po několikaměsíčním pobytu v České republice vedena snahou legalizovat svůj další pobyt zde, tedy vedena důvodem azylově zcela irelevantním.

Nejvyšší správní soud se s posouzením předmětné právní otázky, které učinil v předcházejícím řízení krajský soud, souhlasí a neshledává důvod kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. oprávněným.

Stěžovatelka v kasační stížnosti dále nově namítá, že svojí homosexuální orientací se řadí k určité sociálně skupině, které hrozí na Ukrajině perzekuce, a že v případě návratu jí ve vlasti hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů. Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti vázán ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s., podle něhož nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Jelikož stěžovatelka citované skutečnosti nezmínila v rámci správního řízení o udělení azylu vedeného žalovaným ani v řízení o žalobě u krajského soudu, ale uplatnila je teprve po vydání napadeného rozsudku, nelze k nim v řízení o kasační stížnosti přihlížet.

V úvodu kasační stížnosti stěžovatelka výslovně označila také důvody podání kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) až d) s. ř. s., které však dále jakkoliv blíže nespecifikovala. Za této situace a v uvedeném rozsahu se tak Nejvyšší správní soud nemohl citovanými stížnostními důvody zabývat.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Krajský soud v Brně stěžovatelce k její žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 2000 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění platném do 31. 8. 2006] a v náhradě hotových výdajů v částce 150 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 2150 Kč. Tato částka bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupkyně Mgr. Aleny Kružíkové do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

